

LBRIS

We know
books

Elvira Bogos

Kaderini între două lumi

LETRAS

Promovăm autorii români

Cap. I: 40 de zile cu doliu verde	7
Cap. II: Când soneria are glas de bufniță.....	18
Cap. III: Prima întâlnire cu Emin	24
Cap. IV: Kemal, un melanj de etnii și mister	32
Cap. V: Suflet și țărână	44
Cap. VI: Mama Donka.....	53
Cap. VII: Întâlnirea cu Ayten	72
Cap. VIII: Doar pentru Kaderini.....	92
Cap. IX: Balanța cu trei brațe: religie, dragoste, rațiune	106
Cap. X: Părintele Teofil.....	117
Cap. XI: Vechiul și noul David	150
Cap. XII: Maica Macrina.....	159
Cap. XIII: Sfârșitul răbdării e mântuirea!.....	181
Cap. XIV: Micuța Donka.....	201

Cap. I: 40 de zile cu doliu verde

Ekaterina întoarse ușor clepsidra pe sticla căreia o rază palidă de soare, furișată printre faldurile albe ale perdelei de dantelă din fire de agavă, se alinta în voie. Privi lung obiectul timpului, martorul anilor trecuți și un gând ca un fulg zbură departe, într-un oraș frumos de la malul Adriaticii, pe străduțele înguste, pietruite cu dale mari de culoarea untului. Acolo, într-un magazinaș mic cât holul de intrare în casa ei, a cumpărat cu ani în urmă frumoasa clepsidră. Era prima vacanță a proaspetei absolvente de adolescență, prima întâlnire cu dragostea ce o îmbrățișa atunci ca o hoată rafinată îmbrăcată în catifele molatice și parfumate, misterioase, asemeni tuturor poveștilor orientale de dragoste.

De atunci clepsidra aceea a stat mereu pe măsuta mică din camera cu chirie, apoi în dormitorul blocului comunist și acum pe noptiera elegantă din dormitorul ei. Nu uită niciodată să o întoarcă, aproape că-i știe cu precizie timpul de scurgere a nisipului, fix 24 de ore. Ascultă și acum, ca în fiecare dimineață Ekaterina întoarse ușor clepsidra pe sticla căreia o rază palidă de soare, furișată printre faldurile albe ale perdelei de dantelă din fire de agavă, se alinta în voie. Privi lung obiectul timpului, martorul anilor trecuți și un gând ca un fulg zbură departe, într-un oraș frumos de la malul Adriaticii, pe străduțele înguste, pietruite cu dale mari de culoarea untului.

LIBRIS | We know books

Acolo, într-un magazin mic cât holul de intrare în casa ei, a cumpărat cu ani în urmă frumoasa clepsidră. Era prima vacanță a proaspetei absolvente de adolescență, prima întâlnire cu dragostea ce o îmbrățișa atunci ca o hoață rafinată îmbrăcată în catifele molatice și parfumate, misterioase, asemeni tuturor poveștilor orientale de dragoste.

Ascultă și acum, ca în fiecare dimineață, căderea primelor bobite pe sticla fină, probabil de calitate aparte, care înfrumuseța sunetele. Apoi după primul rând de nisip, totul devenea tăcut, misterios. Ca așteptarea viitorului.

Picioarele ei simțiră căldura blândă ce venea de sub parchet. Un fior îi străbătu corpul și rămase înfipt în inimă ca un pumnal venețian. Acolo parcă ceva cald, altceva decât seva vieții, se cuibărea adânc și necunoscut. Dar brusc își aminti că a dormit fără vise, a avut o noapte fără nimic important. Sufletul ei n-a simțit nici căldura și nici gheața. N-a mai simțit strânsoarea acelor brațe dragi și nici palmele bărbătești, ferme dar cu piele fină, plimbându-se lin pe pielea ei. Nici măcar mirosul lui nu l-a simțit și nici perna n-a păstrat forma celui de al doilea cap alături de al ei. A fost doar un somn lung, liniștit, fără să se fi mișcat din poziția în care s-a culcat. Ciudat! După o scurtă meditație, s-a hotărât să se îmbrace și să plece iar la serviciul acela atât de plictisitor care o despărțea câteva ore bune de cel drag, de omul vieții ei.

Un duș scurt, cu ușa băii deschisă și atentă la toate zgomotele din jur, după care și-a aranjat părul lung cu străluciri arămii, apoi a intrat în dormitor să-și ia rochia verde pe care n-a mai schimbat-o de peste o lună de zile. Când

deschise șifonierul, rochia verde este prima pe care o vede. Dar nimic din faldurile ei mătăsoase, din verdele pur și din volanul micuț de dantelă tot verzuie ce ieșea misterios de subțiv, n-o mai atrăgea. Corsajul îi apare brusc prea îndrăzneț de parcă i-ar fi făcut bustul unei actrițe de film pentru anumiți bărbați. Totuși întinde mâna să o ia dar atingerea mătăsii o zgârie. Mirosul rochiei nu mai era de lăcrămioare ci ciudat, un miros parcă de biserică, de lumânare arsă. Speriată s-a uitat în jur însă nimic nu era aprins. Și nici un cablu încins. Ciudat! S-a întors la șifonier și a întins iar mâna spre rochia vede în culoarea smaraldului. În timp ce apuca umerașul, s-a uitat la ceas. A luat rochia și a aruncat-o pe pat. Apoi s-a îmbrăcat rapid și s-a privit în oglindă doar pentru a-și aranja câteva șuvițe de păr.

Brusc, un fior a trecut prin ea, din creștet până în tălpi. A rămas neclintită un timp, cu ochiii mari ațintiți în oglinda de cristal veritabil. Apoi și-a privit rochia: era neagră! A deschis din nou șifonierul crezând că a greșit. Rochia verde atârna ca o zdreanță pe umeraș, fără strălucire, fără parfum. Nu mai putea fi îmbrăcată.

Neștiind ce să creadă, cum de s-a stricat peste noapte rochia verde, a dat să plece așa cum era îmbrăcată. Din obișnuință a vrut să întoarcă pe policioara din hol și micuța clepsidră ce măsura cu nisipul ei mediteranean doar scurgerea a 10 ore. Ciudat și aici, nisipul nu se mai scurgea lin dintr-o parte în alta, a rămas blocat jumătate în partea de sus. Ce să se fi întâmplat oare? Clepsidrele nu se strică precum ceasurile. Nedumerită, privi fără voie calendarul de deasupra și pentru

puțin timp inima ei încetă să mai galopeze: ziua de ieri era încercuită cu roșu, asemeni unui șir lung de alte zile și pe ea scria 40!

Ekaterina simți că i se înmoaie genunchii. Se așază ușor pe scăunelul-dulap pentru periile de pantofi. Trecuseră 40 de zile de când perechea iubirii se desprinsese pe neașteptate din zalele întregului ei. Acum rupsese și lanțurile sufletului și dispăruse fără veste. Abia acum înțelegea, abia acum simțea cum pielea ei devine rece și palmele acelea dragi nu sunt alături să o încălzească. Și totuși el fusese acolo noapte de noapte, seară de seară! Nu, nu se poate așa ceva!

Se întoarce în dormitor și mai privi odată patul. Era aproape neatins, doar acolo unde stătuse capul ei peste noapte era o mică adâncitură. Se apleacă și miroși locul. Doar un suav parfum de lăcrămioare, simplu și singur, nu ca întotdeauna când nu se mai sătura de parfumul emanat de Kemal, acel melanj de santal, violete, fân proaspăt, mosc, adâncul oceanului, acel unic și atât de versatil după dispoziția ei, ambergrisul ce persista mai mult de o noapte. Acel parfum care o invita mereu la dragoste, la o noapte aparte ca într-un templu antic unde vestalele oficiau ritualul interzis femeilor de rând. Parfum despre care Kemal nu-i spusese niciodată de unde îl cumpără, la fel ca și despre cel de lăcrămioare, cu totul deosebit de ce găsea ea în parfumerii. Și totuși parcă un ușor miros de tămâie, nu ca cea bisericească, doar în amestec cu alte palide mirosuri orientale îi stârni simțurile. Nu, desigur era o părere. Și totuși, tămâie?! Unde a dispărut melanjul tainic cu care Kemal își dădea puțin pe haine la plecare spre muncă?

LIBRIS | We know books

Un parfum care te făcea să-i porți respect, să admiri grija bărbatului pentru confortul olfactiv al celor din jur dar nu avea nimic ce ar atrage o femeie în veșnica împlinire a omului, precum cel ce se simțea de seara până dimineța în casa lor.

Mintea ei era în ceață. Apoi, din obișnuință, își luă geanta și ieși pe ușa casei, mângâie cățelul vagabond ce stătea cuminte la poartă așteptând doar vorbe bune căci hrana era în permanență în bol prin grija lor și a vecinilor, apoi plecă pe jos spre birou. Fără mașina ei dragă, fără taxi, fără tramvai, doar ea și nedumeririle ei. Dorea să-și limpezească puțin gândurile.

La colțul străzii era o cruce mică de metal, aranjată proaspăt cu flori și lumânări aprinse. Oare când a apărut, că ieri nu era, gândi Ekaterina. Cât a stat la semafor, o femeie îmbrăcată în negru s-a apropiat de cruce și a schimbat florile mai vechi cu unele proaspete. Erau flori de câmp, mulți maci. Se gândi că femeia aceia purta o rochie neagră, la fel ca a ei. Parcă și ea pusese flori lângă o cruce, ori poate altceva, nu-și amintea ce. Aprinsese oare multe candelă? Odată, cândva, nu-și amintește dacă sunt ani, luni sau zile de atunci.

Mări pasul apoi și se grăbi spre muncă. Când a ajuns la birou, râsetele colegilor răzbăteau dincolo de ușă. Intră și ... totul încremeni. Nimeni nu mai râdea, ochii toți o priveau curioși și parcă puțin jenați. Își dădu seama că privirile lor se plimbau între rochia neagră și fața ei tristă. Nu pricepea de ce această mirare pe chipurile tuturor. Oare ce am făcut? Își puse geanta pe birou și se scuză că merge să se spele pe mâini. Rămase lung timp în fața oglinzii din baie și-și privi chipul trist, brăzdat de câteva riduri care ieri nu se vedeau. Ochiii

LIBRIS | We know books

puțin roșiatici nu arătau deloc bine. Verdele de smarald al irisului și vinișoarele roșii erau o combinație grea, emanau durere și nu înțelegea de ce. Nu-și putea explica de ce ieri aceeași oglindă o arăta frumoasă, veselă, strălucitoare iar azi îi întorsese un astfel de chip.

Se întoarse gânditoare spre birou. Prin ușa întredeschisă o auzi atunci pe tanti Rada, femeia de serviciu, cum le spunea colegilor să fie răbdători cu ea. Să o înțeleagă, doar era proaspăt văduvă. Ceilalți nu pricepeau schimbarea bruscă, doar decesul avusese loc cu peste o lună în urmă. Și atunci bătrâna femeie de serviciu le spuse doar atât: El abia a plecat, abia și-a luat rămas bun. Acum ea este cu adevărat singură. Până ieri sufletul lui a fost alături de ea. De aceea se îmbrăca în rochia verde adorată de iubitul ei soț, de aceea râdea aici, întârzia la venire și pleca mereu devreme spre casă. El, sufletul lui era acolo, acasă. Soțul ei a plecat brusc, nimic nu prevestea despărțirea. Iubirea lor a fost dumnezeiască, de aceea Tatăl Divin i-a permis sufletului lui să-și ia rămas bun, să stea numai în acea casă în ultimul lui drum pe pământ. Fiți buni, își va reveni dar pentru ea doliul adevărat, cel lumesc, a început azi!

Palidă, se așeză la birou și desfăcu mecanic câteva dosare și laptopul. În birou era o tăcere apăsătoare, doar tanti Rada, tăcută, i-a adus o cafea și un pahar cu apă. După un timp, fără să spună nimic, își luă geanta și ieși din birou, lăsând toate documentele vraște. Nici măcar un la revedere n-a zis. A oprit un taxi și a plecat grăbită, fără a da timp colegilor să-și revină din șoc.

Se uită lung la mormântul ce părea neîngrijit. După un timp, își făcu cruce și se aplecă să sărute scândura în formă de floare exact acolo unde era numele lui mic, Kemal. Rămase atârnată de lemnul acela mult timp iar lacrimile curgeau, curgeau. Nimic altceva, nu bocete, nu urlete, nu cuvinte de dor. Doar un șir nesfârșit de apă sărată...

Două mâini o prinseră ușor de umeri:

—Hai draga mea, ai plâns destul, câteva ore, acum s-a înserat! Trebuie să mergi acasă.

S-a zbătut ușor în mâinile acelea, apoi a lăsat capul pe umărul colegei ei și hohotele s-au auzit în jur:

—Ce-am făcut, el e mort de peste 40 de zile și eu am râs, am glumit, n-am purtat doliu, n-am vărsat o lacrimă! Nu i-am pus o lumânare la cap. Cum e posibil?! Sunt o nemernică!

—Nu! Nu te învinui. La birou toți te-am crezut într-o criză și te-am lăsat, ne era frică să nu înnebunești. Totuși zilele treceau și tu veneai tot veselă, parfumată și sclipitoare în rochia ta verde. Emanai atâta fericire, exact ca o femeie împlinită de bărbatul ei. Cum puteam să-ți spunem ceva?

—Bine dar el merita să-l plâng, să-i fac ritualuri, să port doliu. M-ați lăsat în nebunia mea? Și de ce nu are cruce la cap?! Cine a făcut asta?

—Draga mea, hai să mergem acasă la tine și-ți promit că vorbim. De fapt asta va fi prima ta noapte de priveghi. Vei avea multe, vei avea timp să cugeți, să-ți amintești, să plângi, să te aduni și să o iei de la capăt. Haide acum.

Prietena ei i-a luat geanta de jos, a aruncat o privire în jur să nu fie nimic uitat și sprijinind-o de braț a dus-o spre mașina unde un alt coleg aștepta. Au urcat în tăcere, ea ca un robot, apoi colegul le-a lăsat în fața porții Ekaterinei, spunând doar că a doua zi dimineată va fi acolo să le ducă la birou.

Au intrat în casă. Daria a căutat un prosop curat, l-a umezit și cu el a șters fața și mâinile Ekaterinei. Apoi i-a făcut o limonadă în care a pus câteva frunzulite proaspete de mentă și a obligat-o să bea tot paharul. Ekaterina stătea tăcută, privind în gol:

—Nu înțeleg, de peste o lună a dormit cu mine în fiecare noapte, m-a strâns în brațe, i-am simțit mirosul! Singurul meu regret era că multe zile la rând am vrut să mă abat pe la patiseria arabă și să-i iau dulciurile preferate dar de câte ori ajungeam acolo, ușa era încuiată. La telefon nu răspundea nimeni. Nu, nu pricep cum de n-am băgat de seamă că nimeni nu făcea cafea dimineata, nu beam ceșcuța obișnuită dar în casă mirosea a cafea turcească.

—Draga mea, știi, toți te-am crezut puțin nebună până azi dar cum îți făceai lucrările perfect, am hotărât toți colegii să nu te agităm. Azi când ai intrat pe ușă, ne-ai șocat. Am vrut să vin după tine la baie dar tanti Rada a zis să te lăsăm singură pentru că tu abia acum te-ai despărțit de el, de fapt de sufletul lui. Abia acum ai rămas singură. Tu știi că tanti Rada se pricepe la chestii de astea.

—Oare cum abia azi m-a părăsit sufletul lui? Doar el era musulman și sufletul unui musulman nu stă atât de mult

LIBRIS | We know books
printre cei dragi, așa ca la noi la ortodocși. Din câte mi-a spus Kemal, se grăbește să ajungă la Allah!

—Dragă, uiți un fapt, musulman sau creștin, Dumnezeu este unic. Dragostea voastră a fost atât de profundă și de sinceră încât Dumnezeu v-a îngăduit să vă desprindeți încet unul de altul. I-a lăsat sufletul pe lângă casa și femeia lui dragă după legile ortodoxe. Că doar lumea nu a fost făcută de popi, rabini și imami. Dumnezeu e unic, iubirea dintre doi soți la fel.

—Eu nu-mi amintesc nimic! Cine i-a pus la cap scândura aceea sculptată? Și dacă tot i-a pus un semn acolo, de ce nu are și flori?

—Eka, nu te agita acum. Cineva de la firma unde lucra s-a ocupat de tot ce trebuie. A făcut toate ritualurile musulmane, chiar surprinzător, l-a scos de la morgă în mai puțin de 24 de ore.

—Tot nu înțeleg. Noi, niciunul, nu avem rude. Atunci cine s-a ocupat de înmormântare?

—Ți-am spus, cineva de la serviciul lui. Iar pe noi, colegii tăi, ne-a dus la un restaurant turcesc unde am fost tratați deosebit. A fost cu noi șeful lui. Cel puțin așa s-a prezentat. Am încercat să strângem bani, știi tu, după tradiția noastră, dar nu i-a primit. Ne-a spus că totul este achitat și că în viitor cineva din comunitatea de musulmani va veni să vorbească cu tine. A zis chiar așa: să o lăsăm să-și trăiască soarta tristă apoi o vom ajuta să-și revină!

—Cum arăta? Știi, eu nu prea i-am cunoscut colegii.

—N-aș putea să-l descriu prea bine. Noi eram îngrijorați că pe tine te-au urcat într-o mașină cu o femeie ce părea turcoaică și au zis că te duc acasă, că așa a fost dorința ta să fii singură. Erai tristă dar nu disperată și, culmea, n-ai plâns deloc, ceea ce nu îți stă în fire. Bărbatul care s-a ocupat de noi avea barbă neagră, îngrijită, elegantă și a purtat ochelari de soare tot timpul, chiar și la restaurant. După ce s-a asigurat că suntem bine serviți, s-a scuzat și ne-a spus că potrivit tradiției lor, el trebuie să stea cu bărbații musulmani. Apropo, au fost un grup de 12 persoane la înmormântare, toți străini.

—Bine. Măine încerc să merg la el la firmă. Nu prea știu bine unde e dar trebuie să găsesc ceva aici, în biroul lui. Știi, el mereu m-a ținut departe de munca lui, a avut grijă să nu-mi lipsească nimic dar nici nu s-a plâns că ar avea un serviciu greu. Lipsa zilnic fix 10 ore și lunar pleca în provincie 2-3 zile, mereu singur, chiar dacă eram eu liberă. Acum îmi dau seama că nu mi-a făcut cunoștință cu nimeni de la el! Ciudat! Și totuși la serviciu când am revenit?

—Culmea, chiar a doua zi după înmormântare. Veselă, elegantă, parfumată, ne-ai povestit ce cafea bună ai băut dimineața, făcută de Kemal. A fost un adevărat șoc. Dar același bărbat, șeful lui Kemal, s-a interesat telefonic de tine și ne-a rugat să nu te supărăm, să nu te contrazicem, până când vei trece de doliu. A lăsat un număr de telefon, în caz că e nevoie, că nu ești bine, să sunăm și cineva va veni imediat la tine. A fost ciudat totuși.

—Doamne Daria dar eu nu știu nici de ce, cum a murit soțul meu! Groaznic!